

Той противъ всички, и всички противъ него! Тѣй бѣше и тѣй трѣбваше да си остане.

Нечий крѣсливъ гласъ извика отъ тълпата нѣкаква нецензурна дума. Шранденци зеха да се смѣятъ.

— Туй е бащата, клетиятъ баща! — пошѣпна съ състрадание господинъ Меркелъ на прѣдсѣдателя.

— Щомъ сте ме повикали тукъ, — извика Болеславъ, — искамъ да ме защитите отъ оскѣрбленията на тая тълпа.

Прѣдсѣдателятъ облѣщи очи и се поклони.

— Мирно тамъ, добри хора! — извика той, като си поглади гладко обрѣснатата долна челюсть, и прибави по-тихо: — нарушителитѣ на тишината ще заповѣдамъ да ги изпѣждатъ.

Подиръ това той взе зелената папка, която стоеше прѣдъ него на масата. Задъ неговия столъ стоеше единъ дребенъ човѣкъ, който внимателно опитваше на единъ листъ книга гъщи пера; по всѣка вѣроятность той щѣше да състави протокола.

Разпитътъ се започна. Прѣдсѣдателятъ прѣдлагаше общи въпроси съ студена учтивость.

— Къдѣ сте живѣли, ако мога да узная?

Болеславъ изреди всички мѣста.

— Вѣрвамъ на думитѣ ви, господине бароне, но можете ли да докажете това съ документи?

— Не.

— До кое врѣме се продължи всичко това?

— До пролѣтътъ на 13-та година.

— А послѣ?

— Послѣ постѣжнихъ въ войската.

— Имате ли доказателства?

— Не.

— До нѣмай-къдѣ съжалявамъ, но името фонъ-Шранденъ не се намира въ списѣцитѣ.